

VAELTAJA

KIRJOITTANUT

VÄINÖ LEHTONEN

P. E:N KANNATUSLIITTO — TAMPERE

V A E L T A J A

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1961 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa toukokuussa 2015

Jaakko Kesävuori

VAELTAJA

KIRJOITTANUT

VÄINÖ LEHTONEN

P. E:N KANNATUSLIITTO — TAMPERE

TAMPEREELLA 1961
TAMMER-PAINO Oy

1. kuvaelma

Tapahtuu näkymättömässä maailmassa.

(Kaksi Idän mestaria ja Vaeltaja, eräs länsimainen Mestari, saapuvat. Kaksi valkopukuista enkeliä seuraavat Vaeltajan jäljessä, kantaen kultaista ristiä hänen päänsä yllä.)

Vaeltaja: Olette siis tehneet päätöksenne auttaa länsimaita?

1. Idän Mestari: Olemme näin päättäneet, koska Tshohan antoi luvan. Otamme kantaaksemme vastuun.

2. Idän Mestari: Niin! Kuudes juurirotu on aloitettava, niin on lyönyt ajan kello. Olemme täysin tietoisia siitä, että tehtävä on vaikea. Mutta ennen kaikkea länsimaille on yritettävä antaa oikea käsitys muutamista elämän tosiasioista, jotta siellä päästäisiin eräistä vakavista ennakkoluuloista. Hän (viittaa toveriinsa), minun sieluni valo, lupautui toverikseni.

1. Idän Mestari: Tiedät, Vaeltaja, että uusi juurirotu merkitsee myös uutta sivistyskautta, jonka pohjasävel on oleva toinen kuin nyt hallitsevassa roduksa. Jotta ns. kristillinen sivistys kykenisi vastaamaan uuteen sävelkorkeuteen, on kristikunnan perusvirheitä oikaistava. Eräs suurimpia virheitä on per-

soonalliseen Jumalaan uskova ja erehtymättömäksi tunnustettu pappisvalta, tuo sokean uskon tukimuuri. Siitä on tullut este, joka tyystin tyrehdyttää totuuden etsinnän, telki sen vankilan ovelle, johon kristikunta on sulloutunut. Tuo telki on poistettava. On jälleen julistettava elämän lait jälleensyntymisestä ja syysuhteen ketjusta. On päästettävä vapaat tuulet puhaltamaan järjen tasoilla. Kaukana olkoon meistä, että uudelleen lietsoisimme sokeata uskoa. Me tahdomme vapauttaa ihmiskunnan näistä painajaisista.

Vaeltaja: Kristikunta on surkeasti vääristellyt Kristuksen sanoman.

2. Idän Mestari: Tiedämme kantasi, Vaeltaja. Länsimaalaisena Sinä — ehkä paremmin kuin me itämaalaiset — tunnet nämä kristityt kansat. Mutta mitä muutakaan voimme kuin yrittää.

Vaeltaja: Olen kaikesta sydämeistäni yrityksenne takana ja teen asiaa auttaakseni, minkä voin. Tuleehan näin valmistettua maaperää tulevalle vuosisadalle, sillä kahdeskymmenes vuosisata on suuren rynnistyksen aikaa ja silloin olen mukana Länsimaita nostamassa. — Oletteko löytäneet sopivan työntekijän?

2. Idän Mestari: Etsimme sata vuotta ja valitsimme erään tsheelan. Hän, jos kukaan, kykenee tehtäväänsä. Ei löydy toista niin tarmokasta, niin kaikkensa uhraavaa, niin nerokasta kuin hän. Helena Blavatsky-nimisenä hän saa olla sanansaattajanimme.

Vaeltaja: Hän saa paljon kärsiä, minä tunnen nämä kristityt pakanat. He ovat sokeita ja kuuroja kaikelle henkiselle valolle. Pappisvalta yhdessä järjenvastaisten kirkonoppien kanssa on lietsonut voimakkaan materialismin, joka tekee ihmisistä sielutomia ruumiita. Nämä kristityt eivät innoitu muusta kuin vallankumouksista ja verivirroista. Kristikunta kaipaa perinpohjaista uskonpuhdistusta.

1. Idän Mestari: Ajatteletko siis tulevaa vuosisataa muunakin kuin kuudennen juurirodun syntyvaiheena?

Vaeltaja: Ajattelen kuten tekin, että länsimaat tarvitsevat oikean käsityksen elämästä, ennen kaikkea jälleensyntymisen ja syysuhteen laista. Mutta ajattelen lisäksi suurta uskonpuhdistusta. Jeesus Kristuksen sanoma on saatettava alkuperäiseen puhtauteensa, sillä kirkot ovat vieneet Kristuksen sanoman matalikolle. Vuorisaarna on julistettu epäkäytännölliseksi ja sota on koroitettu kristilliseksi hyveeksi. Tällainen menettely on kohtalokasta vääristelyä, sillä se kantaa kuoleman sylissään. Siksi suuri uskonpuhdistus on välttämätön.

Mutta tämän lisäksi ajattelen vielä muutakin. (Viittaa kädellään) Katsokaa pohjoiseen! Uusi päivä sarastaa ihmiskunnalle.

(Idän Mestarit varjostavat käsillään silmiään, katsovat kaukaisuuteen, ilostuvat.)

2. Idän Mestari: Mitä näemmekään? Koittaako suuren Avataaran tulo? Silloin on todellakin uusi aamu alkamassa ja meidänkin tehtävämme on osana suuremmassa rynnistyksessä. Annat meille uutta

uskoa, veljemme, sillä meidän on käännettävä ajan ratisevaa ratasta uusille urille. Moninkertaisin voimin työskentelemme nyt. Onhan ihmiskunta suuri orpo, tietämätön ja itsekäs. — Entä oletko sinä jo löytänyt lähettilääsi?

Vaeltaja: Menen itse. Tuo pimeä maailma tarvitsee minua, Jeesus Kristus tarvitsee puolustajaa. Mutta eniten tarvitsee ystävää ja työtoveria Hän, maailman tuleva voittaja.

2. Idän Mestari: Suuri on uskosi, Vaeltaja. Toivosi ja näkemyksesi toteutukoon. Yli-inhimillisiä voimia tarvitaan todella, ennen kuin Länsimaitten ja ennen kaikkea Europan karma on lunastettu. Kestääkö Europan manner karmansa painoa sortumatta ja kestääkö ihmiskunta yhä paisuvia verivirtoja?

Vaeltaja: Siksipä Kristuksen Valkoinen Veljeskunta työskenteleekin jatkuvasti, jotta karman johto saisi inhimillisemmän sävyn, jotta sen ruhjova mahti voitaisiin lunastaa henkisellä työllä. Kun tulee Hän, maailman voittaja, ja voittaa maailman, niin ehkä karman johto siirtyykin Kristukselle. — Uskokaamme, toivokaamme, työskennelkäämme! Kaikkein korkein on voimanamme, Taivaallisen Isän tahto apunamme.

(Kaikki poistuvat)

2. kuvaelma

Tapahtuu näkyväisessä maailmassa.

Vaeltaja: (Saapuu) Oi tätä elämää. Täällä me puuhaamme kukin tavallamme, emmekä tiedä miksi. Uskonto väittää meidän synnissä siinnee ja syntyneen, vaikka meidän pitäisi olla Jumalan kuvia. Miksi Jumalan kuva on epätäydellinen? Jokainen ihminen tuntee olevansa kaukana täydellisyydestä ja kuitenkin sanoo Mestari Vuorisaarnassa: Olkaa täydellisiä kuten taivaallinen Isänne. Miten epätäydellinen ihminen voi olla täydellinen, jos täydellisyydellä tarkoitetaan synnittömyyttä? — Entä ikuinen autuus ja ikuinen kadotus? Ikuinen piina ja vaiva —, mikä kauhistuttava ajatus. Voiko Jumala, jota Mestari nimittää rakkauden Isäksi, syöstä luomansa olennon ikuiseen piinaan? Näin opettaa kuitenkin kirkko. Olisiko kirkon opetus jotenkin vääristynyttä, onko se samaa kuin Kristuksen opetus? Kunpa tietäisi, mikä on totuus. Pitäisikö jälleen lähteä tuon vanhan ystäväni luo keskustelemaan. Hän on ainoa, jonka ajatukset kulkevat samansuuntaisina omien ajatusteni kanssa.

(Vanha ystävä saapuu)

Vanha ystävä: Täällähän sinut tapaankin. Olen et-

sinyt sinua, sillä minulla on jotakin juuri sinua varten.

Vaeltaja: Kas, vanha veikko. Olinkin aikeissa lähteä sinua etsimään. — Mitä uutta nyt olet löytänyt?

Vanha ystävä: Keskustelimme viimeksi uskonnosta ja kirkosta. Puolustit kirkkoa siksi, että se on saanut aikaan paljon hyvää etenkin kasvatuksen alalla. Olimme kuitenkin yhtä mieltä siinä, ettei kirkon moraaliksi ole yhtäpitävä Jeesus Kristuksen moraaliopetusten kanssa. Sain äsken luettavakseni tällaisen lehden, jossa puhutaan melko suoria sanoja. Luehan esim. tuosta.

Vaeltaja: (Lukee) ”Aika lähenee, jolloin papisto kutsutaan tilintekoon holhoojatoimestaan. Oletteko valmis, Herra Arkkipiispa, selittämään **Teidän Mestarienne**, miksi Te olette antanut Hänen lapsilleen kiviä, kun he anoivat leipää? Te hymyilette luulotellussa varmuudessanne. Herran palvelijat ovat niin kauan juhlineet hänen huoneensa sisäkammioissa, etteivät he usko Hänen koskaan palaavankaan. Mutta eikö hän sanonut, että hän tulisi kuin varas yöllä; ja katso! Hän on jo tullut ihmisten sydämiin! Hän tulee ja ottaa haltuunsa Isän valtakunnan siinä, missä yksin Hänen valtakuntansa on. Mutta Te ette häntä tunne! Elleivät kirkot itse olisi joutuneet samaan uskottomuuden ja materialismin virtaan, joka on tulvinut yli yhteiskunnan, näkisivät he Kristushengen nopeasti itävän niiden tuhansien sydämissä, joita he nyt häpäisevät uskottomiksi ja houkkioiksi. He näkisivät niissä saman rakkauden, saman kieltäy-

myksen, saman maailman tietämättömyyttä, mielettömyyttä ja kurjuutta rajattomasti säälivän hengen, joka puhtaudessaan ilmeni Jeesuksen sydämessä, niinkuin se muina aikakausina on ilmennyt muiden pyhien uskonpuhdistajien sydämissä, ja joka on kaiken totisen uskonnon valkeus ja se lamppu, jonka valossa kaikkien aikojen teosofit ovat koettaneet ohjata askeleitaan pelastukseen vievää, kapeata polkua pitkin — pitkin sitä polkua, jota jokainen **Khristoksen eli Totuuden Hengen** ruumistuma on kulkenut”.

Vanha ystävä: No, mitä arvelet lukemastasi?

Vaeltaja: Arvelen tämän olevan viisaan ihmisen puhetta. (Miettii) Tämähän on kirje jollekin arkkipiispalle.

Vanha ystävä: Lukemasi on ote H. P. Blavatskyn kirjeestä Canterburyn arkkipiispalle. Mutta luehan vielä tuosta.

Vaeltaja: ”Me, vähäinen joukko nöyriä yksilöitä, joilta puuttuu sekä rikkauksia että maallista vaikutusvaltaa, mutta jotka olemme vahvat tiedossamme, olemme liittyneet yhteen ja toivomme voivamme suorittaa sen työn, minkä Te sanotte **Mestarinne** Teille osottaneen, mutta jonka niin surkeasti on laiminlyönyt tuo rikas valtamahtinen jättiläinen — kristitty kirkko”.

Vanha ystävä: Suoria sanoja, eikö totta?

Vaeltaja: Todellakin. Tämä on sanottu juuri niin kuin minäkin sanoisin, jos osaisin sanoa näin hyvin. — Tämä on teosofinen aikakauslehti ”Omatunto”. Teosofia, mitä se merkitsee?

Vanha ystävä: Teosofian sanotaan merkitsevän jumalallista viisautta.

Vaeltaja: Jumalallinen viisaus. Korkealle tähtäävä sana. Tuossa on kirjoitus Pekka Ervastilta. Kuka hän lienee? Kuule, vanha veikko, taidat olla uuden ajan sanansaattaja.

Vanha ystävä: Tarkoittanet tuota teosofiaa.

Vaeltaja: Niin, sinua ja teosofiaa. Aavistan, eivätkä aavistukseni ole koskaan pettäneet. Aavistan, että ne kysymykset, joista niin usein olemme keskustelleet ja joihin emme ole löytäneet vastausta, alkavat nyt selvitä.

Vanha ystävä: Paavalinkin sanotaan käyttäneen sanaa teosofia, eli jumalallinen viisaus.

Vaeltaja: Paavali ja teosofia! — Sehän tarkoittaa sitä, että Paavali oli ensimmäinen teosofi kristillisellä ajalla ja että se Jumalan salattu viisaus, josta Paavali puhuu, on teosofiaa.

Vanha ystävä: Tosiaan! Kylläpä sinulla on nopea kyky ymmärtää asioita.

Vaeltaja: (Mietteissään) Minulla oli lapsuudessani eräs merkillinen kokemus ja tämän lyhyen keskustelumme kuluessa tuon kokemuksen sisältö ja merkitys on alkanut selvitä. En osaa sitä nyt selittää muulla tavalla kuin sanomalla, että minunkin pitäisi seurata Paavalin jälkiä. — Älä nyt, hyvä veli, säikähdä, vaikka puhunkin näin odottamattomia, olen edelleen täydessä järjessäni. Vaikka en päivätajunassani vielä tiedäkään mitään teosofiasta, niin sanoisin kuitenkin, että teosofia, se sama sanoma, mitä tässä Omatunto-lehdessäkin julistetaan, on oikeas-

taan annettu maailmalle sitä varten, että Paavalinkin ponnistukset toteutuisivat.

Vanha ystävä: Tarkoitatko Paavalin seurakuntien uudistumista?

Vaeltaja: Tarkoitan — niin — miten sen sanoisin, tarkoitan, että Paavalin aloittama työ voisi alkaa ja jatkua jossakin uudessa vaiheessa, vaikkapa Paavalin itsensä aloittamana. Sanoihan Jeesuskin Johannes Kastajaa Eliaaksi, joka oli ennustettu tulevaksi.

Vanha ystävä: Tässä lehdessä puhutaan myös jälleensyntyemisestä, siitä, että ihminen syntyy uudelleen maan päälle.

Vaeltaja: Todellako? Mutta silloinhan aavistukseni ja lapsuuteni salaperäiset kokemukset saavat järkevän selityksen. — Taitaapa lopultakin aueta uusi aamu.

(Poistuvat)

3. kuvaelma

Vaeltaja Tuonen tuvilla.

(Kaksi peikkoa saapuu keskustellen)

1. peikko: Kas, kumma tapaus, nyt saimme suuren uhrin: käy tietäjiä tänne Tuonen maille. Nyt ansas viritä ja loukkus laita.

2. peikko: Hä, mitä loruat. Ei tietäjiä Tuonen ansat estä. He käyvät voittajina harhan maillla.

1. peikko: Hän onkin tullut elävitten mailta, vain unissansa hakee lohdun suojaa. Hän Jumalaansa huutaa, kuten uskoo, ja Tantaluksen tuskat mieltään raastaa. Kun uupuneena nukkui korpitielle, niin sielunsa mä raastoin Tuonen maille. Hän oiva uhri herrallemme lienee.

2. peikko: On usko sulla vankka, veli veikko, kun tietäjiä tahdot taltutella. Vai onko tämä heistä pienimpiä?

1. peikko: Tää suuri on. Vai mitä sanot tästä: Kun sielu uupuneesta ruumiistansa nousi, niin aurinkoa kirkkaammaks sen tiesin. Ja luomissalamoita niin kuin ukkossäällä, ne kohti korkeutta leimus tietäjästä. Kun Manalat ja Tuonelatkin liikkui, niin luulin vainajainkin siihen heräjävän. Mun valtas kauhu melkein sietämätön.

2. peikko: Kas, kuinka uskalsit. Vai minkä keinon keksit?

1. peikko: Mä kutsuin legioonan apureita ja näköharhan loihdin: pienen lapsen. Hän lasta sääliessään seurasi kutsuani.

2. peikko: Tää kumma uutinen, siis toimeen veikko.

(Vaeltaja saapuu)

Vaeltaja: On turhuuksien turhuus mainen polku, näin sanoo Salomokin saarnoissansa. Kuin lasku auringon, mi varjot pidentää ja kaihon jättää. — Tuo kaiho toivoton, se on kuin poltinmerkki, — se kaiho Jumalaanko lie vai sielun turha pyyde. — Kun olin nuori, silloin uskoin suurta, vaan maailma mun heitti kokemusten teille. Se paljon lupas, — jätti tyhjän käteen. — (Miettii) Niin! Turhuuksien turhuus polku mainen. Siis edelleenkö käyn, vai tieni päätän? — Oi, Jumalani, jos Sua missään lienee, — jos minut luonut oot, oot luonut helvetinkin sielun sopukoihin. — Sua huusin avukseni yöt ja päivät, vaan missä lienet, apuas ei kuulu.

1. peikko: (Kuiskaten) On kunniakas kuolla sankarina. Saat maistaa sodan hurman, kalman katkun. — Oi, kuinka ihanasti kaikuu kuolinlaulut ja urkuin pauhu täyttää kirkon kaariholvit. — Kas, autuus taivainen on palkka sankarilla.

Vaeltaja: Nuo Tuonen laulut tunnen perin juurin, tää unten maailma kertoo kumman kaskun. Vaan kuitenkin — mua vetää tuskan kuilu, kuin lohdutuksen tois se tullessansa. — Niin, mitä kuulinkaan: On kunniakas kuolla sankarina. — Ei aatos tuollainen

mua vallannutkaan ennen. — Siis oonko pelkuri, kun tuskissani huudan Jumalaani ja kansat huokaa orjan ikeen alla; mä enkö apuani tarjois heille? — Oi tais-ton hurmaa... Kun vertavuotavana kaadun tante-reelle, niin kansani mun seppelöi ja kruunaa... Ja ihanasti kaikuu kuolinlaulut. — Vai, kaikuuko ??? — Sankarinko maine ??? — Kuolinlaulut ??? — Ma kuinka vainajana näistä tiedän? — Jos tiedän, silloin elän vielä.

2. peikko: Ei uskon asioissa järki auta. Sua taivas odottaa ja palkka Herraltasi, jos miekan kahvaan turvaat uskossasi.

1. peikko: Ja sulle lemmittysi tarjoo unhon juo-man. Vai parempaako toivot elämältä?

2. peikko: Oi kuule, esimerkki sankarien: sun apuasi kaipaa maa ja taivas. On koti turvaton ja les-ken leipä laiha ja vartijatta Luojan suuri usko. Ja lempi riutuu vailla lohdutusta ja isänmaasi hurmet-tasi janoo.

Vaeltaja: (Huokaa) Voi sielu parkani, sun täyttää ristiriidat. — Näin sanoo järkeni: kun elos liekki sammuu, kaikki loppuu. On surut poissa, poissa ilot, riemut. — Ja tunne, pyyde, rienaa kiehtovasti: Saat kunniaa, kun kuolet sankarina. — Ja kolmantena kaiho Jumalaani. Se huutaa ylinnä, se mielen mur-taa... Ja eikö kansain kärsimys jo riitä? — On veri virrannut ja virtaa yhä, pitäiskö minunkin sen uo-maa syventämän. — Minunkin! — Mä enkö ole aina rauhaa rakastanut, mä enkö laupeutta tiedä suurim-maksi? — Jos mitä kokemus on opettanut, on tulos tämä: sä poista kärsimysten syitä toisten tieltä.

2. peikko: (Ilkeästi) Ja palkkasi on toisten pilkka, iva. Haa, laupeus... Saat narrinnaamariisi uskoo itse.

Vaeltaja: (Mietteissään) Jos liekin Jumalani tahto sankarius ??? — Voi taivaan vallat, jospa tietäisin, niin miekan kera poistun elämästä. — Se lienee arvokkaampi koiran kuolemata.

1. peikko: (Nauraa)... (Kuiskaten) On voitto meidän, jatka veikko, jatka.

2. peikko: Niin, jatka, jatka, suurin tietäjistä. Saat arvokkuutta, kunniaa ja v a l t a a !

Vaeltaja: (Ryhdistäytyen) Jo riittää Tuonen kuis-kutukset kummat. Pois kiusan henget tietäjien tieltä, te hornaan juoskaa houkutuksinenne. Mä tahdon Tuonelankin tajat taltutella.

(Peikot säikähtävät ja juoksevat pois)

(Kaksi valkopukuista olentoa saapuu näyttämölle kantaen porttia. Vaeltaja kääntyy lähteäkseen.)

1. lähetti: Seis! Vain oikeemieliset käy portin kautta tästä.

Vaeltaja: (Peräytyy, varjostaa silmiään kädellä.) Mä hourailenko jo, vai onko silmät rasittuneet valvonnasta?

2. lähetti: Jos lienet hourailutkin näihin asti, nyt silmäs aukenee ja katsot menneisyytes hautaa. Tie elämään käy tästä, haudan takaa. (Viittaa porttia)

Vaeltaja: (Arkaillen) Vaan keitä ootte te, kun enkeleitten lailla näyssä näytte ja tieni suljette ja käskyn oikeemielisyyden tuotte nähtäväksi?

1. lähetti: Me oomme vartioita paratiisin, sun

Herran käskystä me kerran karkoitimme sieltä. On Kainin merkki sulla viittas alla, sen helvetiksi luulit, Herraa syytit. Sen tuska kasvattaa sua tehtävääsi.

Vaeltaja: Oi, Herran enkelit mua armahtakaa katuvaista. On mainen elämäni käynyt turhaks' mulle. — Kun Jumalaani huusin yöt ja päivät, niin teidät lähetti hän ehkä lohdukseni. Nyt nousta tahtoisin ja alkaa uuden elon. — Siis, mikä tehtävä ois' suotu mulle?

2. lähetti: Vain oikeemieliset käy portin kautta tästä. — Sua kalske aseiden on kannustanut syntymästä toiseen, kilinä kannusten sua vaati ritariksi. Saat pestä verentahrat vaatteistasi ja miekan lyödä multa, kahvaa myöten; se olkoon risti hautakummullasi. Nyt vanha jätä, miekan valta heitä. Nyt käskyt Vuorisaarnan olkoot oppaanasi.

Vaeltaja: Oi, Herran lähetti, sun neuvos olkoon laki, kun näytit ihmisyyden tielle uuden suunnan. Vaan sano vielä, miksi miekan kalske ristin tiellä rienaa?

2. lähetti: On taivas lähestynyt ihmiskuntaa ja Kristus puhuu sisäisesti sulle. Näin muuttui perin pohjin ihmisyyden polku. On aika toinen nyt kuin ennen Messiasta. — Kun ritarit Temppeleiden turvakseen jätti miekan, se oli menneisyyden kaiku, kuolon musta tahra. — Ken seuraa Kristusta, hän jättää väkivallan.

Vaeltaja: Nyt ymmärrän ja uuden suunnan otan. — Vaan entä tehtäväni tästä lähtein?

1. lähetti: Siis katso taaksepäin ja tutki polkuasi, niin tiedät tehtäväsi nykyelämässä.

(Vaeltaja näkee näyn)

Vaeltaja: (Mietteliäästi) Nyt ymmärrän, kun lausui Mestarini: "On teillä aina vaivaiset ja köyhät, te voitte niitä auttaa, koska hyväks' näätte, vaan minua ei teillä ole aina". — Siis Mestarini toivon tyrmäsin, kun toinen hyvä saapui vastahani. En valintaani osannutkaan tehdä. — Voi, onnetonta mua, kun silmät aukes mulla liian myöhään. Jos kuinka katuisin, en menneisyyttä toiseksi' vaihtaa voisi. (Poivistuu) Oi, enkelini, neuvos mulle anna!

2. lähetti: Nyt Kristus syntyy maailmaan voittajana, ei enää naulittuna ristiin, ilman valtaa. Hän maan ja taivaan salaisuudet avaa ja Isän syliin johtaa ihmiskunnan. — Saat toistaa entisyyden uusin muodoiin, saat uusin voimin poistaa laiminlyöntis. Siis uudelleen käy matkaan seimen luokse ja parhaat lahjas anna alttarille. (Osoittaa porttia)

Vaeltaja: (Asettaa molemmat kätensä vastakkain rinnalle ja tulee portille) Oi rakas Mestarini, joka voitit maailman, Sun rinnallasi tahdon työtä tehdä. On Kristus voimani ja Isän tahto laki.

(Vaeltaja poistuu portin kautta. Lähetit seuraavat jäljessä.)

4. kuvaelma

Tapahtuu näkyväisessä maailmassa.

(Vaeltaja, Vanha ystävä ja muutamia muita saapuu keskustellen.)

Vanha ystävä: (Puhuu Vaeltajalle) Olet toistuvasti puhunut siitä, että tässä monihaarisessa teosofisessa liikkeessä on taas alkanut uusi vaihe ja olen ymmärtänyt, että nyt on saavutettu ainakin jossakin merkityksessä se tavoite, johon koko teosofinen liike on alunperin tähdännyt.

Vaeltaja: Niin, koko teosofinen liike valmisti maaperää uudelle uskonnolle, jonka Pekka Ervast julisti. Pekka Ervasthan kirjoitti jo vuonna 1912 Tie-täjässä, ettei kestä enää montaa vuosikymmentä, ennen kuin uusi uskonto syntyy. Niin ikään hän puhui jatkuvasti kristinuskon puhdistamisesta. Mehän tunnustaudumme kristityiksi, mutta olemme todenneet, ettei tämä virallistunut kristillisyyks ole Kristuksen sanoman mukaista kristinuskoa. Ellemme siis puhdistaa omia uskomuksiamme ja oikaise itseämme Kristuksen opetusten mukaisesti, emme liioin ymmärrä uutta uskontoakaan.

Vanha ystävä: Tuon ymmärrän. Mutta käytännön ihmisenä tulen yhtenä kysyneeksi: mitä minun pi-

täisi tehdä? Olen ymmärtänyt puheistasi, että uusi vaihe on mahdollisimman todellinen. Toisaalta uskonto ei ole minulle aivan todellinen niin kauan kuin vain mietin ja pohdin kaikenlaisia kysymyksiä tai elän ihanissa tulevaisuuden unelmissa. Sellainen on mielestäni epätodellista elämää. Mutta jos voisin ja osaisin jotakin tehdä, siis aivan käytännöllisesti toteuttaa uutta uskontoa, niin silloin se olisi todellista elämää. Uskonnon tulisi kasvaa osaksi itseäni, silloin osaisin elää uskonnon mukaisesti.

Vaeltaja: Osuit asian ytimeen, näin minäkin ymmärrän. — Uudessa uskonnossa on kaksi puolta: sisäinen ja ulkoinen, jotka liittyvät erottamattomasti toisiinsa. Sisäisesti kristosofia on sitä, että Kristus meissä kasvaisi, että meissä kasvaisi rakkaus, veljeys, ihmisyyys, että muuttuisimme Isässä Jumalassa olevan täydellisyyskuvan kaltaisiksi. Tähän tehtävään kykenee se, joka pitää silmiensä edessä Vuori-
saarnassa annettua ihmisyyden ihannetta. Sen ihanteen käytännöllistyttäminen, toteuttaminen jokapäiväisessä elämässämme on todellista uskontoa.

Ulkoinen tehtävämme on viedä ihmisten tietoisuuteen kristosofista sanomaa. Näin teemme aivan käytännöllistä työtä asian puolesta.

1. henkilö: Entä miten nämä molemmat puolet liittyvät toisiinsa?

Vaeltaja: Siten, että ellemme tee työtä kristosofian puolesta, emme todellisuudessa rakasta kristosofiaa, emmekä kasva totuuden rakkaudessa. Ja toisaalta: ellemme kasva Kristuksessa, emme osaa tehdä kris-

tosofian puolesta työtäkään kyllin vakavasti. Molemmat puolet täydentävät toisiaan.

2. henkilö: Tuo oli selvästi sanottu. Mutta kuitenkin aavistan, että näiden eri puolien suhteen toinen on numero yksi ja toinen numero kaksi. Kumpi on asetettava ensimmäiselle sijalle, itsemme kasvattaminen vaiko Mestarin sanoman levittäminen?

Vaeltaja: Haluat kai kysyä, mikä on oleva motiivimme. On paras kysyä itseltäni, kumpaan enemmän rakastan: itseäni vai Mestareitten työtä? Jos rakastan enemmän itseäni, silloin oma kehitykseni on numero yksi ja Mestareitten sanoma numero kaksi. Jos taas rakastan enemmän noiden suurten Jumalan Poikain ponnistuksia ihmiskunnan nostamiseksi, ja rakkaudesta Mestareihin tahdon edesauttaa heidän työtään, niin silloin oma kehitykseni jää toiselle sijalle. Sanoihan Jeesuskin: Ken tahtoo oman sielunsa pelastaa, hän menettää sen, mutta joka menettää sielunsa minun tähteni hän sen todellisuudessa pelastaa. Rakkaus määrää tekojen motiivin.

Vanha ystävä: Miten oikein sanoikaan Pekka Ervast: Elämän salakouluun otetaan vain ihmisten auttajia.

Vaeltaja: Niin! Keskitetysti sanoen työmme on yhtenäisen veljespiirin muodostamista Pekka Ervastin ja hänen sanomansa ympärille. Teemme työtä asian puolesta kukin talenttiemme mukaisesti. Siinä ohella kasvamme itsekkin ihmisyydessä, kun jatkuvasti oikaisemme itseämme Vuorisaarnan moraalin

avulla. Näin keskittyy rakkautemme oikealla ja rakentavalla tavalla Mestariin.

1. henkilö: Mikä ero on tavallisella elämäntutkimuksella ja elämän salakoululla?

Vaeltaja: Kaikki ihmiset käyvät elämäntutkimusta, koska elämä on koulu. Elämme karman alaisessa maailmassa, jossa jokaisella ihmisellä on tilaisuus oppia tekojensa seurauksista. Jokainen ihminen voi kokeuksistaan viisastua. — Mutta Paavalikin puhui Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta, jonka julistamisen hän oli saanut tehtäväkseen. Kristuksen tutkimattomaan rikkauteen sisältyy mm. sellainen salaisuus, että Jumalan moninainen viisaus tulisi seurakunnan kautta taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon. Tämä merkitsee sitä, että ne ihmiset, jotka ottavat Jeesus Kristuksen opettajakseen, muodostavat seurakunnan, henkisen valiojoukon, joka opettaa myös enkeleitä ja henkivaltoja.

2. henkilö: Koskeeko tuo Paavalin lause myös nykyä ja uutta uskontoa?

Vaeltaja: Koskee. Pekka Ervast opettaa, etteivät korkeat henkivallat vielä tunne ihmisen mysteriota, sillä ihmisen mystério on syvä. Ihminen on kutsuttu opettamaan enkeleitäkin. Ei vain maa, vaan myös taivaat muuttuvat uusiksi, kun ihminen kasvaa Kristuksen mitan mukaiseksi.

Elämme nyt samantapaisessa ajassa kuin muinoin Palestiinassa, Paavalinkin seurakunnat ovat jälleensyntyneet. Paavalin ponnistusten ansiota oli se, että

Jeesus Kristuksen sanoma sai jalansijaa maailmassa. Nyt on Paavalinkin työ tullut uuteen vaiheeseen. Se rinnastautuu erottamattomasti uuteen uskuntoon ja hänen työnsä tähtää siihen, että Pekka Ervastian sanoma kantaisi hedelmää.

(Kaikki poistuvat)

5. kuvaelma

Tapahtuu näkymättömässä maailmassa.

(Hiljaista musiikkia. Joku veljistä saapuu.)

Joku veljistä: Veljet näkymättömässä maailmassa, veljet maisessa elämässänne: Temppele kutsuu virvoitukselle. (Marssi f)

(Veljiä saapuu rivissä. Heidän puvuissaan on valkoista, keltaista, vaaleanpunaista ja sinistä.)

(Yhteislaulua)

(Vaeltaja saapuu ja asettuu takarivin eteen keskelle)

Vaeltaja: Veljet! Näin lausui Mestari: Ken janoo, hän juokoon Elämän vettä. Kun ihmisyyden puolesta työskennellessä olemme uupuneet, kun maailman korpiellä jalkamme ovat käyneet verisiksi, kun maisen elämän kovuus ja kylmyys ahdistavat meitä, kun yhdessä Mestarin kanssa näemme vaivaa ihmiskunnan vuoksi, niin Temppele kutsuu virvoitukselle. Tätä Temppeleä olemme rakentaneet Sinun johdollasi, Isä, jotta yksin Sinun äänesi kuuluisi täällä ja Sinun Valtakuntasi sanoma kantautuisi täältä maailman ääriin. Nöyränä kumpareena kohoaa tämä Temppele, mutta sen perustukset ovat Kristuksessa.

Joku takarivissä olevista veljistä: Veljet! — Kun

perustus on kalliolla, on rakennus horjumaton. Lau-
sukaamme peruskivien nimet.

Joku veljistä: Älä suutu. Saakoon rakkautemme
Mestariin ja ihmiskuntaan sen muodon, että hyvyys
voittaa vihan.

Toinen veljistä: Älä ole ajatuksissasikaan epäpuh-
das. Ilmentyköön rakkautemme Mestariin ja ihmis-
kuntaan ajatusten, tunteitten ja tekojen puhtautena.

Kolmas veljistä: Älä vannu. Rakkaus Mestariin ja
Hänen työhönsä saakoon meissä muodon totuus. Vain
totuuden rakkaus vapauttaa harhoista.

Neljäs veljistä: Älä ole pahaa vastaan. Pahan vas-
tustamattomuus palauttaa rauhan. Se suo työrauhan
suuren maailmanuskonnon työssä. Sen vuoksi se on-
kin henkisen elämän kulmakivi. Henkinen elämä on
työtä ja jotta työn tekeminen olisi mahdollista, pitää
olla työrauha. Olkoon siis rakkaus Mestariin rauhan
rakentamista maan päälle.

Viides veljistä: Älä sodi. Tulkoon rakkaus Mesta-
riimme ja Kristuksen Valkoiseen Veljeskuntaan siinä
näkyviin, että tunnustamme veljiksemme kaikki ih-
miset, kaikki kansat. Mestareiden veljeskunta on sul-
kenut syliinsä koko ihmiskunnan. Poistakaamme siis
sodan ja riidan syitä sekä itsestämme että ihmiskun-
nasta.

(Kaikki veljet liittävät kämmenensä yhteen rin-
nalla)

Näkymätön ääni: Ken janoo, hän juokoon Elämän
vettä. Temppelein pyhimmästä virtaava Valo virtaa

nyt teissä elämänä ja henkisenä voimana. Elämän
vettä saatte lahjaksi, lahjaksi myös antakaa.

(Yhteislaulua)

Vaeltaja: Taivaallisen Isämme siunaus ja rauha
levätköön yllämme.

(Marssi)

(Vaeltaja poistuu rivien välistä ja veljet seuraavat
kulkueessa)

Kristosofista kirjallisuutta

Pekka Ervast:

	nid.	sid.
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—

J. R. Hannula:

Kristosofian Polulla	—	2000:—
Kristosofian Polulla II	—	3000:—
Luominen (*Tubal-Kain, Vedenpainsumus, Isä Aabraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	400:—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa	150:—	—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V	700:—	800:—
Pekka Ervastin asema (8 vihkoa)	—	450:—
Ihminen mitä mietit?	—	350:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Uudestisyntyvä temppeli	—	350:—
Elämänyymmärryksemme rakentuminen	150:—	—

	nid.	sid.
Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	—
Ihmisyys	150:—	—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan...	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Taloudellinen pulma ja sen ratkaisu	100:—	—
Ihmisen tie	—	300:—
Ykseystajunta	—	330:—
Henkinen horoskooppimme	100:—	—
Ilmestyskirja teosofian valossa ...	—	700:—
Kysymyksiä ja vastauksia 10 (I—X)		
kirjaa. Hinta kappaleelta	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI ...	220:—	300:—
Kysymyksiä ja vastauksia XII ...	330:—	550:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIII ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIV ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XV—XVII	—	550:—

Johannes Kotipelto (J. R. Hannula):

Miten tulien teosofiksi	170:—	250:—
Totuudenetsijä	—	300:—

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämän koulun...	100:—	150:—
Uuden ajan työsarjalta	100:—	150:—

	nid.	sid.
Kansallinen uudestisyntyminen ...	30:—	—
Rauhan temppeli	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	380:—
Matkalla Temppeliin	150:—	200:—
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet ...	130:—	—
Danielin kirja	200:—	280:—
Liitto	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen	300:—	380:—
Vuosijuhlien satoa	150:—	—
Aikamme avain	—	200:—
Tulkoon valkeus	100:—	—
Ihmisyiden puutarha	—	300:—
Mitä on kristosofia	—	250:—
Kaksi maailmaa	—	500:—
Tietäjien todistus	—	400:—
Erämään tietäjä	—	350:—
Vaeltajan Viesti	—	900:—
Ongelmien seurassa I—II	—	400:—
Matka tuntemattomaan	—	400:—
Tie ihmisyteen	—	300:—

Kirjat lähetetään postivapaasti kun hinta seuraa tilausta. Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Tilataan osoitteella:
 Neiti Alma Allinniemi,
 Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 150:—